

**Buď verný až do smrti,
a dám ti veniec života!**

Zjavenie Jána 2.10

EVANJELICI V SVÄTOPLUKOVE A OKOLÍ

1865-2005

Zborník bol vydaný cirkevným zborom pri príležitosti 140. výročia dostavby a
posviacky evanjelického a.v. chrámu v Svätoplukove

Vydal cirkevný zbor v Svätoplukove v roku 2005 v počte 40 kusov samofinancovaním a za sponzorského príspevia brata Miloša Mosnáčka.

Vydavateľ: Mgr. Viktor Štourač, zborový dozorca. Výber z kroniky a fotodokumentácia.

Dušan Mosnák: Z histórie zboru.

Beňadik Bene, Adam Lupták, Branislav Lehotský - prepis na PC.

Korektúra: Mgr. Viera Lehotská

Úvodné slovo

Podnetom pre vydanie tohto malého zborníka je významný pamätný deň evanjelikov v Svätoplukove a okolí - totiž 140. okrúhle výročie posviacky evanjelického chrámu v Svätoplukove, predtým v Šalgove, ktoré sa uskutočnilo v roku 1865.

Nebol to však dôvod jediný. Tento zborník má v priereze prezentovať našu históriu až po súčasnosť pri výučbe náboženstva, v našich rodinách našim blízkym, aby sa dvíhalo naše povedomie poznaním histórie vlastného zboru. Táto publikácia bude svedectvom toho, že evanjelici v Svätoplukove žili a žijú, že boli a sú prínosom pre svoju obec i zem, že si svoju vieru dodnes uchovali a na vinici Pánovej verne pracovali. Nech je dokladom i toho, ako si v nežičlivých časoch evanjelici postavili vlastnú cirkevnú školu, získali faru a napokon postavili vlastný kostol, aby v nich oni a ich deti čerpali silu do každodenného neľahkého života.

V našom archíve máme zažltnutú zborovú kroniku, ktorú písali naši farári, a zápisnicu Slovenskej evanjelickej jednoty, z ktorých sme vybrali texty, zaznamenávajúce kľúčové momenty zo života nášho cirkevného zboru. Texty sme krátili a upravili iba pravopis. Z týchto zápisov sa dozvedáme o obetavých farároch, ktorí tu pôsobili, o práci presbyterov a ochotných cirkevníkov. Ten malý prívetivý kostolíček na vršku v Svätoplukove pritáhoval a volal po celý čas našich cirkevníkov a zjednocoval ich v diele i v službe nášmu Pánovi.

Je dobre, ak sa súčasníci dokážu zastaviť a skúmať svoju cestu aj tým, že sa obzrú naspäť pýtajúc sa, akou cestou k múdreému cieľu kráčali ich predkovia. Je dobre, ak to súčasníci vedia, aby sa múdrejšie a zodpovednejšie mohli rozhodovať v prítomnosti a mohli kráčať ďalej, zotrúvajúc na ceste úzkej, ale správne zvolenej.

Ďakujeme nášmu Pánovi, že svojou milosťou bol a je s nami a prosíme o jeho pomoc a múdru radu, aby sme v pokoji mohli kráčať dnešnými nepokojnými časmi. Prosíme, aby sme v tomto chráme nachádzali posilu vo viere v Slovo, danom nám radostnou zvesťou nášho Spasiteľa Ježiša Krista.

30.septembra 2005

Mgr. Viktor Štourač,

zborový dozorca, vydavateľ zborníka

Z histórie evanjelického zboru a kostola vo Svätoplukove (predtým Šalgov)

Na protest proti predávaniu odpustkov pápežom Levom X. sa postavil dr. Martin Luther. Dňa 31. 10. 1517 pribil na dvere wittenberského zámockého chrámu 95 výpovedí, v ktorých dosvedčuje, že Boh nie za peniaze odpúšťa hriechy, ale z milosti svojej zadarmo - pre zásluhy Kristove - všetkým kajúcim sa hriešnikom.

Protestantizmus sa širil z Nemecka po celej Európe, prišiel do Uhorska - teda aj na Slovensko - prostredníctvom nemeckých kolonistov, emigrantov z Čiech po bielohorskej bitke v roku 1620, kupcov, remeselníkov, obchodníkov a ďalších. Myšlienky protestantizmu neobišli ani našu obec.

Svätoplukovská (šalgovská) evanjelická fília patrila v roku 1783 do cirkevného zboru Ašakert (dnes Nové Sady).

Na stavbu kostola sa spoločne zozbierali miestni evanjelici, no pomohli aj iné evanjelické zbory.

Musíme si uvedomiť, že v tej dobe bol život veľmi ťažký. Naša obec nebola bohatá. Obyvateľstvo sa skladalo prevažne z drobných roľníkov, vinohradníkov a malých remeselníkov. Aj napriek svojej ťažkej situácii boli schopní už po krátkych dvoch rokoch postaviť a dokončiť kostol (1863 - 1865).

Pripomeňme si mená niektorých našich predkov, ktorí výrazne prispeli do finančnej zbierky na stavbu chrámu:

Blaho, Béger, Babjar, Gálik, Kut'ka, Kamenický, Janíček, Timko, Páleník, Slezák, Zušťák, Kubíni, Lobodáš, Mesároš, Mosnák, Šulík, Macúch, Roháčik, Cibulka, Červený, Bacho, Mandelík, Opperman, Lange, Sandtner, Vestenický a ďalší.

Kostol mal pôvodne drevenú vežu, kde bol aj zvon. V roku 1888 veža zhorela. Novú murovanú vežu pristavili v roku 1934. Posviacku vykonal biskup. Samuel Osuský.

V evanjelickom zbore sa za 140 rokov vystriedalo 7 farárov a 1 farárka. Zastupovali tu 4 farári z iných zborov.

Spomíname na verných pastierov zboru, ktorí by nemali vymiznúť z našej historickej pamäti.

Prikladáme časový prehľad o vykonávaní farárskej služby v našom cirkevnom zbore:

- Do roku 1887 - Štefan Mandelík z Ašakertu (dnes Nové Sady),
- v roku 1888 - Ľudovít Novomeský,
- v rokoch 1889 - 1925 - Ladislav Novomeský (vo Svätoplukove pôsobil 36 r.)
- v rokoch 1926 - 1928 - Ladislav Záturcký,
- v rokoch 1929 - 1935 - Karol Pavle,
- v rokoch 1935 - 1973 - Michal Cibulka, dekan (vo Svätoplukove pôsobil 38 rokov),
- v rokoch 1974 - 1981 - Mgr. Ľubomír Batka , konsenior,
- v r. 1981-zastupovali senior Pavol Valášek , farár z Nitry a senior Andrej Kvas, farár z Nových Sadov ,
- v rokoch 1982 - 1989 - Mgr. Zlatica Adameová,
- v rokoch 1989 - 1993 - biskup v. v. ThDr. Ján Antal z Rastislavíc,
- v roku 1994 - Mgr. Ondrej Prostredník ml., farár z Nitry.
- v roku 1995 - prebral náš zbor farár Mgr. Štefan Jahelka, ktorý vykonáva farársku službu až doteraz.

Evanjelická škola v Šalgove

Evanjelická cirkev si vždy potrpela na svoje školstvo. Aj v našej obci to nebolo inak. Prvá písomná zmienka o škole je z roku 1796 (jej budova sa nezachovala), vtedy sa v škole konali aj služby Božie, pretože zbor nemal chrám. Učiteľ bol súčasne levítom (pomocný kňaz). Oficiálne bola škola zriadená v roku 1889. Naši predkovia urobili finančnú zbierku a 28. marca 1908 si kúpili dom pre školu. Budova s dvorom mala 530 m². Škola mala dve učebne po 81 m² a učiteľský byt, ktorý pozostával z dvoch izieb, kuchyne a komory. V triedach bolo 31 lavíc, dve skrine, dve tabule, knižnica a ďalší inventár.

Evanjelická škola stála až do leta v roku 1989, keď ju zbúrali.

Učitelia, ktorí vyučovali v našej evanjelickej škole:

Gabriel Koróni r.1830 - 1837, pomocní učitelia Jozef Timko r. 1838- 1848, Ján Timko r. 1849 - 1875, farár Štefan Mandelík r. 1876 - 1886, farár L. Novomestský ml. r. 1920, Elena Kuchtová r. 1921, Michal Gálik r. 1922 - 1925, Ján Ambuš r. 1926, Margita Ratkovská - Jancová r. 1927 - 1935. Od roku 1930 boli v škole dvaja učitelia, jeden mal definitúru a ďalší sa striedali. Napr.: Pavol Vanek r. 1931 - 1932, Ján Nosko r. 1933, Ján Kužel r. 1934, Ján Jurčo r. 1935 - 1940 definitúra, Mária Hašková r. 1937, Ján Držiak r. 1938, Mária Sirotková - Osuská r. 1938 - 1941 definitúra, Ľudovít Lukáč r.1942, Ján Ďuroš r, 1943.

Z histórie evanjelickej fary

Pretože stará evanjelická fara nevyhovovala podmienkam bývania, bola vlhká a v zlom stave, rozhodli sa miestni cirkevníci niečo s tým urobiť. Rozhodovali sa, či opraviť starú faru, postaviť novú, alebo odkúpiť už hotový dom. Nakoniec sa rozhodli odkúpiť už hotový dom od Michala Gálika, riaditeľa tabakovej továrne.

Evanjelický zbor mal v roku 1942 na účte v banke len 16 000 korún a faru kúpili za 150 000 korún. Za dva roky boli cirkevníci schopní celú sumu splatiť. Farársku službu vtedy vykonával dekan Michal Cibulka a kurátorom bol Štefan Mosnák.

Toto tomu predchádzalo:

Michal Gálik si chcel postaviť v strede obce v polovici tridsiatych rokoch minulého storočia dom.

V roku 1920 túto parcelu vlastnil Max Klein.

Podľa úradných listín z 18. 7. 1930 prikupuje Michal Gálik od Štefana Saka a jeho manželky Zuzany Karlíkovej záhradu so starým domčekom, ktorý potom zbúral.

V polovici tridsiatych rokov minulého storočia začal stavať na pozemku nový dom. V tej dobe to bola jedna z najkrajších stavieb v obci.

28.5.1942 predal Michal Gálik dom evanjelickému zboru Šalgove (Svätoplukovo).

Z tohoto domu sa stala evanjelická fara, ktorá slúži dodnes svojmu účelu.

Z histórie obce

Obec Svätoplukovo (bývalý Šalgov) leží 13 km juhozápadne od okresného mesta Nitra. Chotár má rozlohu 1390 ha, obec má 1271 obyvateľov. Prvá písomná zmienka o nej je z roku 1386. Dedina patrila panstvu Forgáčovcov na hrade Gýmeš. V stredoveku sa tu vystriedalo niekoľko majiteľov, napr. Stibor zo Šurian, Dorota Sečényová, Bošňákovi, barón Pinyei, Ilésházyovci z Trenčína, Majtényovci zo Sivého Kameňa, Hančokovci, Huňadyovci a posledný majiteľ, ktorý mal v obci majetky, bol gróf Károlyi z Palárikova. V roku 1491 na príkaz kráľa Vladislava II. odovzdal kanonik Tomáš de Nitra Šalgov do zálohy bratislavskej kapitule.

Obec mala tieto úradné mená:

po nemecky Schalgó - rok 1786,

po maďarsky Salgó - rok 1808,

po slovensky Šalgov - v rokoch 1918 - 1948

posledné pomenovanie obce je Svätoplukovo - od roku 1948.

V strede dediny sa nachádza artézská studňa, bola vyvrtaná do hĺbky 300 metrov v roku 1900 na podnet Dr. Tótha. Cez obec preteká potok Cedron, ktorý vyviera pri Párovských hájoch. Mlynský potok tečie od Cabaja smerom na Veľkú Dolinu a na zastavanom území obce sa vlieva do potoka Cedron. V minulosti tu stál šalgovský mlyn. Oba potoky slúžili ako doplnujúce zdroje pre rybníky a na zavlažovanie blízkych pozemkov. V obci boli dva rybníky. Jeden vybudovalo bývalé JRD, ten už zanikol. Na Mlynskom potoku sa vybudovala vodná nádrž. Obec má prevažne poľnohospodársku pôdu, značnú plochu zaberajú aj vinice. Domy sa kedysi stavali z pálenej a nepálenej tehly. V súčasnosti boli mnohé staré domy prestavané a nové domy, postavené väčšinou svojpomocne, už majú charakter vilových obydľí so záhradami. V obci je aj početné rómske obyvateľstvo.

Od roku 1796 mala obec svoju evanjelickú školu. Zachovalo sa aj meno učiteľa, ktorý tu pôsobil v rokoch 1830 -1837 - volal sa Gabriel Karóni. Prvá zmienka o súčasnej budove školy je z roku 1841. Táto škola bola katolícka až do roku 1945. V roku 1945 ju poštátňili. Dnes sa v obci nachádza štátna základná škola, ročník 1. až 4. V obci je aj materská škola.

V obci sa nachádzal aj takzvaný špitálik, v roku 1800 -1815 tam pracoval chirurg - felčiar Jozef Zahoranský. Dedina prežila viacero epidémií :

- mor, roky 1587, 1686, 1710,1739
- cholera, rok 1831, zomrelo 41 obyvateľov, roky 1836, 1848, 1855, 1866, 1873
- čierna kiahne, roky 1832 - 1833, zomrelo 61 detí, rok 1877
- španielsku chrípku, rok 1918.

Sakrálne stavby v obci

Evanjelický kostol - neskoroklasicistický sloh - vybudovaný v r. 1863 - 1865

Katolícky kostol - klasicistický sloh - vybudovaný v r. 1833 - 1892

Prícestná socha sv. Urbanka - neskorobaroková - postavená r. 1747

Prícestný stĺp so súsoším najsvätejšej Trojice - klasicistický - postavený r. 1812

Kamenný kríž r. 1881 - imitácia - postavená r. 1992

Prícestný kríž - klasicistický - postavený 1831

Pamiatka padlým I. II. svetovej vojny - vybudovaná r. 1956

Dom smútku - postavený r. 1985

Evanjelická fara z r. 1934

Evanjelický cintorín

Katolícky cintorín

Ďalšie zaujímavosti

- Obec mala v 19. storočí svojho notára, bol ním Eliaš Karšay.
- Dnes sa v obci nachádza kultúrny dom a obecná knižnica, založená v roku 1925.
- Hasičský zbor bol založený v roku 1922.
- Cez obec premávala v rokoch 1925 - 1949 súkromná autobusová doprava, potom bola poštátnená a vznikla ČSAD, neskôr SAD.
- Osvetlenie má obec od roku 1931, plyn od roku 1978, obecnú vodu od roku 1991, kanalizáciu od roku 1994.
- Športové aktivity rozvíja športový futbalový klub, silový trojboj PWL, stolnotenisový klub.

Evanjelický cintorín vo Svätoplukove

Evanjelický cintorín sa nachádza na okraji našej obce na pravej strane príjazdovej cesty z Nitry - miesto sa volá „LIESKY“. Cintorín pozostáva z dvoch parciel. Jedna má rozlohu 2 615 m² a druhá má 2 881 m². Nezistili sme, odkedy sa tam pochováva, ale musí to byť pomerne staré miesto, lebo hrobári pri vykopávaní nových hrobov v jamách občas objavia pozostatky truhiel alebo iných predmetov z predchádzajúcich starších hrobov.

Na cintoríne sa nachádza stará márnica, ktorá bola postavená na začiatku tridsiatych rokov minulého storočia. Dnes slúži ako sklad na odkladanie náradia pre správcu cintorína.

Dnes sa na cintoríne nachádza nový moderný dom smútku. Bol postavený v osemdesiatych rokoch minulého storočia v rámci akcie „Z“. Na brigádach pri stavbe sa zúčastňovali vo veľkom počte naši spoluobčania. Dom smútku bol dokončený a do užívania odovzdaný v roku 1986.

Niektoré hroby už zanikli - rodiny sa z našej obce odsťahovali alebo už rody vymreli.

Na cintoríne sú pochovaní aj dvaja naši bývalí evanjelickí farári: Ladislav Novomeský a Michal Cibulka.

Za posledné obdobie evanjelický cintorín opeknel, skrásnilo sa jeho prostredie, vysadili sa stromčeky, urobili sa schody, natrelo zábradlie, skultúrnilo sa celé okolie.

Z našej kroniky

Motto:

„Neboj sa, malé stádočko, lebo zaľúbilo sa vášmu Otcovi dať vám kráľovstvo“

Lukáš 12. 32

Kus histórie podľa našej kroniky

Evanjelici, žijúci v južných oblastiach Slovenska, ktorí sa po vydaní Tolerančného patentu v r. 1781 prihlásili k viere otcov, žili v diaspóre zväčša roztrúsení po dedinách. Je však pozoruhodné, že v Šalgove (dnes Svätoplukovo), dedine asi 10 km južne od Nitry, sa k evanjelickému vierovyznaniu prihlásila viac ako tretina obyvateľov obce.

Už v roku 1796 si šalgovskí evanjelici postavili vlastnú školu, kde sa odbavovali aj služby Božie. Podľa záznamov učiteľ (praeceptor) predčítal kázeň Slova Božieho. Duchovný pastier z „matkocirkvi“ v obci Ašakert, dnes Nové Sady, prichádzal iba 3-krát do roka, lebo vtedy to bolo 6 hodín cesty.

V roku 1823 sa udáva počet evanjelikov v Šalgove 130 a v susednom Urmíne (dnes Mojmírovce) počet 13. V roku 1865 si šalgovskí evanjelici postavili vlastný kostol. Dlhو však nemali vlastného farára, preto ich cieľom bolo zriadenie samostatného cirkevného zboru. To sa im podarilo až v roku 1887, keď za prvého kazateľa - učiteľa získali Ľudovíta Novomestského. Neskôr sa stal farárom v Šalgove jeho brat Ladislav Novomestský a kronika hovorí: „A malá lodička cirkvi Kristovej dostala dlhoročného osvedčeného kormidelníka“, ktorý tu pôsobil 36 rokov. Podobným dlhoročným a osvedčeným kormidelníkom sa potom stal aj Michal Cibulka, ktorý tu pôsobil plných 38 rokov.

V tomto roku (2005) si vo Svätoplukove pripomenieme 140. výročie ukončenia stavby a posviacky chrámu Božieho (1865). Tešíme sa z tohto výročia, preto sme zalistovali v našej zažltnutej kronike, aby sme sebe aj budúcim generáciám dosvedčovali vytrvalosť našich predkov v diele a ich vernosť Kristovi.

Kronika , vybrané zo strany 5.

Senior Ján Leška píše o Šalgove v Korouhvi na Sionu z roku 1879 na strane 332-333 toto:

„Z doposlání důstojného pána superintendanta Gedulyho navštívil jsem dne 29. října Šalgov a jdu s milou dcérocírkví touto obeznámiti laskavé obecenstvo naše. Šalgov jest nejosamělejší punkt v seniorátě nitranském a tím hned udána také nejcharakterističtější jeho známka. Maličký, cele osamělý ostrov v moři katolictva, podmývaný, oplakovaný, hynoucí. Od nejbližší církve Kerti (dnes Nové Sady) vzdálen jest Šalgov na šest hodin a domnělá „matka“ jen natolik ví o své dcéři a pečuje o život a potřeby její, že duchovný pastýř třikráte - na katolické svátky- vychází do Šalgova konati služby Boží. Šalgov leží na klasické půdě konzistória šintavského a synody komjatické, poslední drobet z pozůstatků evanjelických v končinách těchto: poslední růže saronská v utěšeném raijském kraji rovin dolnonitranských...

Tuto tedy osamnělou, hynoucí církvičku navštívil jsem. Nalezl jsem ji v bídě na jakou se sama stěžuje.Od vlastních odvržena, od cizích obklíčena; od svých opuštěna, takměr zapomenuta, od nepřátel vysmívána, utiskována, odkázána sama na sebe...

K bohoslužebným cílům má církvička šalgovská milý kostelíček, vnitřně i zevnitřně čistě uspořádaný, oltářem, kazatelnou, stolicemi, věží, zvonem opatřený, příhodný, dostatečný. Obětavost tato však potřebuje hojného zahřívání...

Nalezl jsem dále, že církev tato má, jak výše dotknuto, svůj chrám čistě uspořádaný, má školu, byt pro učitele, zahradu, banku, vinici(ted' vyklčovanou rolu) všeho spolu 15 měřic prešporského výsevu a oněch výše spomenutých 100 zlatých jistiny.

Co s ní? O tom obšírněji zprávu podám důstojnému pánu superintendantovi, avšak musí se státi něco rozhodného. Záležitost šalgovská jest záležitostí celé evanjelické církve. Šalgov sám se neudrží. Širší církev, seniorát totižto, dištrikt a všeobecná církev musí pověditi: Anebo jest Šalgov náš a tehdy ho musí retovati, anebo nechá ho samému

sobě - a potom zavrou se vlny moře katolického nad utonulým ostrovem zbytků evanjelických.

Kronika, zo strany 9. - 12.

Pôsobenie farára Ladislava Novomestského

Roku 1895 cirkev nadobudla druhý zvon 76 kg ťažký a zvonice nákladom 154 zl.

Rok 1900 bol pre šalgovskú cirkev pamätný tým, že 17. - 18. mája vykonal v nej kanonickú vizitáciu biskup dr. Bedřich Baltík.

Pod vedením Ladislava Novomestského sa cirkev z roka na rok duchovne i hmotne vzťahala. Menovaný bol Šalgovu nielen kňazom, ale do r. 1909 aj učiteľom.

Na pokyn L. Novomestského v posledných rokoch prvej svetovej vojny a po prevrate prist'ahovalo sa do Šalgova niekoľko evanjelických rodín, ktorým sprostredkoval kúpu poľa , a tak im zabezpečil novú postać životnú. V jeho srdci horel plameň nevšednej lásky k modranským sirotám, ktorým v posledných rokoch svojho života zakúpil v Šalgove pole v cene vyše 30 000 Kč.

Ladislav Novomestský bol aj literárne činný. Napísal diela: „Čo hatí Slováky?“ „Slovenčina“ (úvaha o spisovnom jazyku slovenskom) „Prečo nie k mieru vierou? Raz žijeme - milujme sa!“

Kronika, zo strany 18.

Pôsobenie farára Karola Pavleho

Prístavba veže a obnovenie chrámu

Šalgovský chrám v čase svojho vzniku vyhovoval potrebám miestnych evanjelikov i pomerom doby, ale nevyhovoval už úplne v 30. rokoch nášho storočia. Cítili to cirkevníci a videl to i ich mladý kňaz Karol Pavle. Preto 29. júna 1933 zborové presbytérium navrhlo, aby chrám bol obnovený a aby k nemu bola pristavená zodpovedajúca veža. Tento návrh si osvojil i zborový konvent 2. júla 1933. Zbor stál pred neľahkou úlohou, ale nebál sa jej. Vyrúbená bola aj mimoriadna cirkevná daň - 15 Kč od jedného uhorského jutra na zaokrytie týchto stavebných potrieb.

Ponuky podalo 6 stavitel'ov . Prijatá bola oferta staviteľ'a H. Kató z Nových Zámkov, vyžadovala Kč 70 746,50.

I škola potrebovala opravu resp. prestavbu, tým sa obnos, ktorý cirkev potrebovala, zvýšil cca. na 100 000 Kč.

Posviacku obnoveného chrámu a novej veže vybavil biskup Dr. Samuel Osuský v prvú nedeľu októbrovú roku 1934 za veľkej účasti evanjelikov z celého okolia. Pána biskupa privítal pri slávobráne, ktorá stála pred domom Štefana Roháčka , bývalý kurátor Michal Gálik a presbyter Štefan Sopóci.

Kronika , zo strany 37. - 43.

Z obdobia pôsobenia farára Michala Cibulku

V roku 1936 bol za zborového farára inštalovaný Michal Cibulka. Tento kňaz uviedol do bohoslužobného života zboru schválenú slovenskú liturgiu a slovenské pašie, čo svedčí o jeho pružnosti a autorite.

V kázniach sa javil ako kazateľ biblicko-praktický so silným dôrazom na kresťanskú morálku a konfesiónalnu vyhranenosť. Táto ho však neodt'ahovala od ekumenického cítenia. Priateľsky a v úcte nažíval s tunajšími rímsko-katolíckymi kňazmi Karolom Sénašim a Cyrilom Minárikom.

Veľmi cenná bola dôsledná pastorizačná činnosť M. Cibulku. Každoročne navštívil temer všetky evanjelické rodiny. Rád bol v každodennom živom styku s cirkevníkmi. No niektorí sa mu vyhýbali pre jeho otcovskú prísnosť. Aby mohol ľuďom pomáhať radou v hospodárskych záležitostiach, zaoberal sa štúdiom práva.

M. Cibulka svedomito vykonával náboženskú výučbu na viacerých školách v obvode zboru. Na Bačalu a Taráň (dnes Štefanovičová) chodil zväčša pešo, čo neraz na jar a v jeseni znamenalo kráčať hodiny v hlbokom blate. To telesne vyčerpávalo aj zdatného muža.

Kňaz M. Cibulka bol verný svätoplukovskému cirkevnému zboru plných 38 rokov. Prežil tu ťažké časy 2. svetovej vojny a tzv. slovenského štátu. Vtedy tunajší gardisti z rímskokatolíckeho obyvateľ'stva priamo na živote ohrozovali evanjelického farára. Podrobnosti rozprávali nástupcovi (farárovi Batkovi) očití svedkovia - bratia Ján a Pavel Zima, bývajúci oproti fare. Pomáhal najmä Židom, ktorí cez vtedajšiu blízku hranicu prechádzali do Maďarska.

Ťažké - pre zbor i kňaza - bolo i obdobie kolektivizácie a socializácie. Zbor, ktorý sa hmotne povzniesol najmä po príchode tzv. kolonistov z Juhoslávie (aj vďaka ich príspevkom), nebol na novú náročnú situáciu pripravený a ostal temer bez prostriedkov. Sedliaci z Juhoslávie, hospodáriaci na výmere 30 až 100 hektárov, žijúci najmä na Taráni (Štefanovičová) a na Bačale, boli vtedy vyhlásení za kulakov a neraz aj tvrdo perzekvovaní. Deti z týchto rodín sa preto poväčšine rozišli po svete. Postihnuté boli aj ostatné rodiny stredných roľníkov. Najmä tie, ktoré sa sem pred vojnou prist'ahovali z Krajného a z Myjavy. Pôžičky, ktoré dostali na nákup pôdy alebo hospodárskeho zariadenia, museli totiž ďalej splácať - hoci po konfiškácii už všetko odovzdali v prospech štátu alebo JRD. To malo za následok, že zdroj príjmov obyvateľ'ov - a tým cirkvi i kňaza - silne poklesol. Po pomerne dobrej prosperite nastúpili neľahké časy. Zárobky členov JRD boli

v prvých rokoch veľmi nízke (200 - 300 Kčs mesačne). Budovateľské úsilie zboru značne ochablo. Kňaz sa musel živiť aj prácou rúk v záhrade. Cirkvi zostalo 0.5 ha pôdy. Približne polovicu užíval kňaz, polovicu kantor.

Kronika, zo strany 127. - 128.

Z obdobia pôsobenia farára Jána Antala, emeritného biskupa

Z milosti Božej stal som sa siedmym farárom tohoto cirkevného zboru , a to po odchode farárky sestry Adameovej, ktorá odišla do Pribyliny z rodinných dôvodov (chcela byť bližšie pri svojej matke, ktorú mala doopatrovať).

Celý začiatok môjho účinkovania v roku 1987 bol poznačený viacerými pohrebmi.

Dňa 10. mája 1987 bola v cirkevnom zbore zadržaná aj slávnosť konfirmácie. Konfirmovaných bolo päť dievčat a traja chlapci. Účasť na službách Božích bola dôstojná a primeraná tejto slávnosti. Inak sa účasť na bohoslužbách v obyčajné nedele pohybuje približne v počte 25 -35 osôb.

V roku 1987 sa cirkevný zbor rozhodol opraviť si kostol zvnútra aj zvonku. Začali prichádzať milodary na tento účel, a to obvykle 500 Kčs na rodinu, zvlášť pri spomienkach na úmrtia blízkych.

V roku 1987 bola ešte natretá ohrada pri kostole i fare za ochotnej pomoci a hojnej účasti cirkevníkov a v lete toho istého roku bola fara vymal'ovaná aj zvnútra. V druhej polovici septembra bol vymal'ovaný zvnútra kostol (v cene 7 382 Kčs). Chceli sme mal'ovať aj zvonku, ale nemali sme lešenie a autoplošinou to nešlo. Preto - a už aj pre blížiacu sa zimu- sme sa rozhodli vonkajšiu opravu odložiť na rok 1989 - „Bude -li Pán chtíti ... ”

Pri čistení kostola zvlášť ochotne pomohli br. dozorca Blaho, br. kurátor Halák, ses. kurátorka Janáčová, ses. pokladníčka Mosnáková, br. Štefula, br. presbyter Miloš Štefula, Miloš Mosnáček, Št. Macúch, Št. Borovský, bratia Joz.Šuchmann, Viliam Halák, Pavel Šanta, sestry Z. Štefulová, Z. Antalová, ďalej sestry Kollárová, Haláková, Hana Saková s matkou Magdou, Milka Saková, Kat. Kresová, Irena Kuťková, Anna Lobodášová, Mária Slezáková, Pavlína Slezáková, sestra Srncová a Šantová a ďalší členovia zboru.

Práce na vonkajšej oprave kostola sa rozbehli na jar roku 1989. Veľkým problémom bolo stále lešenie, ktoré by stálo dodavateľským spôsobom ešte viac ako vlastný náter kostola. Stále nám nedalo pokoj riešenie problému pomocou zdvíhacej plošiny na ávii alebo na tatre. Pri jednaní s maliarmi z komunálneho podniku (a osobitne s rastislavickým vedúcim Lenčešom, ktorý si bol pozrieť terén okolo kostola aj dvakrát), sme sa nakoniec dohodli, že sa bude pracovať so zdvíhacou plošinou Okresného stavebného podniku v Nitre. Išlo teda už len o jej vybavenie. Aj to sa podarilo, lebo riaditeľom OSP bol Ing. Štefan Chochláč, bývalý výrobný námestník riaditeľa Plasty, a tak trochu aj môj priateľ. S ochotou nám vyšiel v ústrety. Ja som potom denne vozieval šoféra ávie so zdvíhacou plošinou, ktorý býval až vo Vinodole, do Svätoplukova a po práci nazad do Vinodolu. Oprava postupovala pomerne rýchlo, podobne aj vonkajšie nátery. Veľa pomohol vtedajší kurátor Ján Halák. Murárske práce pri oprave betónov vykonal konfirmant Vladko Himpán, vnuk susedky Magdy Sakovej. Aj sám som sa zúčastňoval niektorých prác (píše brat Antal).

V roku 1989 boli konfirmovaní štyria chlapci a dve dievčatá z nášho zboru a dvaja chlapci z Rastislavíc.

Slávnosť ukončenia celej opravy kostola (zvnútra aj zvonka), ktorá stála spolu 60.484,60 Kčs , sa konala 10. septembra 1989 za prítomnosti brata seniora Andreja Kvasa a Vincenta Blažka, farára z Veľkej, ktorý je autorom symbolickej obrazovej výzdoby, inštalovanej súčasne do kostola. Obaja prišli s manželkami.

Brat senior Andrej Kvas kázal na text: Lukáš 12, 32, t.j. na slová „Neboj sa, malé stádočko, lebo zaľúbilo sa vášmu otcovi, dať vám kráľovstvo“. Hlavné myšlienky kázne vyjadruje jej propozícia:

Stádočko malé, zdvihni hlavu, minulé deje - hrdost' tvoja, načúvaj verne
Božiemu hlasu, tvoje blaho - to Božia vôľa.

Slovenská evanjelická jednota (SEJ)

Dňa 25. februára 1934 bola v Šalgove po službách Božích založená Slovenská evanjelická jednota (SEJ). Doba schôdzok bola určená na prvú nedeľu v mesiaci, členovia sa schádzali v evanjelickej ľudovej škole. Začínalo sa modlitbou a nábožnou piesňou, na programe bola zvyčajne báseň a vzdelávacia prednáška, diskusia k téme a končilo sa modlitbou. Uvádzame niektoré témy vzdelávacích prednášok.

Z cirkevných dejín: Vystúpenie Martina Luthera ; Vystúpenie Zwingliho a Kalvína vo Švajčiarsku; Prenasledovanie evanjelikov vo Francúzsku.

Náboženské témy: Stojte o lásku nadovšetko ; Pokoj; Ako sa modliť; Misijné cesty apoštola Pavla;

O národných dejateľoch: T. G. Masaryk; M.R. Štefánik;

Ďalšie témy: Vernost' manželská; Dobrý hospodár - a iné.

Z pôvodného počtu 20 zakladajúcich členov SEJ v Šalgove sa počet členov v našej pobočke utešene rozrástol až na 47 členov v r. 1951. V tom istom roku bol celkový počet členov SEJ na Slovenku 58 208 osôb v 590 odboroch.

Hlavné pôsobenie SEJ bolo na poli kultúrno-národnom a mravno-náboženskom. Dlhoročným predsedom SEJ v Šalgove bol farár Michal Cibulka.

Zápisnice SEJ v Šalgove zaznamenávajú aj prevratné historické udalosti, ktoré jej členovia spolu prežívali: rozpad ČSR, vznik tzv. slovenského štátu, druhá svetová vojna a jej skončenie.

Nahliadli sme preto do zápisnice z 2.septembra 1945, ktorá ako dokument doby zaznamenáva jej obraz:

* * * * *

Po zaspievaní nábožnej pesničky a vrúcnom modlení brat predseda schôdzku otvoril.

Overovateľmi zápisnice boli určení brat Lobodáš a sestra Mosnáková.

Brat predseda vo svojej prednáške spomenul ťažké chvíle, ktoré sme prežili od nášho posledného stretnutia. Na schôdzke SEJ spomenul i krásne hoci ťažké dni Slovenského národného povstania, ktoré nám urvali mnohé vzácne duše - a to i z bezprostredného nášho okolia - a ktoré ostanú jasným dôkazom, ako evanjelictvo miluje svoj národ a Československú republiku. Lebo ved' sami tisoovskí katolíci v dňoch povstania obvinili luteránov ako osnovateľov Povstania, hoci dnes sami sa bijú v prsia, že ved' i oni tam boli. Povstanie vynieslo nad hladinu všednosti i mnohé prekrásne a veľké charaktery, ktorých nositelia, hoci mnohí z nich zahynuli, večne svietit' budú príkladom evanjelictva. Medzi nimi iste prvé miesto zaujíma náš rodák a v. p. farár J.Bučko. V d'alšom brat predseda poukázal na to, že veľkých obetí položených na oltár slobody si treba vážiť a ctit'. To najlepšie urobíme tak, keď po dosiahnutí politickej slobody budeme sa snažiť oslobodiť sa od hriechu a v tej snahe majú byť členovia SEJ vzorom a príkladom. Vo svojej reči spomenul i ostatné obeť vojny - brata Sopóciho a Tomáša Kosibu a Vladka Kosibu, ktorých pamiatka z našich srdc nikdy nevyhynie.

Ďalej prečítal brat predseda prípis z ústredia, v ktorom - po pripomenutí minulých i terajších dní - vyzývajú sa členovia SEJ, aby nezatvárali dvere na svojich srdciach, aby do nich mohla prísť láska, a tak konečne mohlo nastať zbraťanie ľudstva.

Brat zapisovateľ poukázal vo svojej prednáške, že síce hrôzy vojny sa už pominuli, ale ľudské srdcia sa ešte neočistili od nízkych žiadostí a vášní.

Sestra Alžbeta Blahová predniesla báseň „Modlitba za nás“, v ktorej pisateľ obviňuje ľudstvo, že si v jeho srdci nevie nájsť miesto pokora a pokoj. Prosí Krista, aby zostúpil a súdil.

Brat predseda prečítal hromadnú rozpočtovú listinu, podľa ktorej náš odbor dlhuje ústrediu na členskom 1273 K. Členské sa platí 3 K.

Vyplniť program budúcej schôdzky sa podujali brat Matej Lobodáš a sestra Škultétyová.

Zaspievaním nábožnej pesničky a vrúcny modlením schôdzka bola ukončená.

Ján Ďuroš, zapisovateľ

Kronika, zo str. 47.-49. - k vojnovým udalostiam:

Z radov šalgovských evanjelikov proti fašizmu na západnom fronte bojovali títo členovia nášho zboru:

- Štefan Černák (nar. r.1890)
- Štefan Černák ml. - syn predchádzajúceho (nar. r. 1913)
- Ján Černák (nar. r. 1922)
- Ján Filip (nar. r. 1898)
- Štefan Filip - brat predchádzajúceho (nar. r.1913)
- Ján Ďuga (nar. r. 1905)
- Štefan Škultéty (nar. r. 1902)
- Jozef Škultéty - brat predchádzajúceho (nar. r. 1913)

Priamymi účastníkmi Slovenského národného povstania boli dvaja evanjelici, bývalý nám. dozorca Pavol Šanta a brat Július Janáč. Za slobodu ďalej bojovali : brat farár J. Bučko, br. Sopóczi, Tomáš Kosiba, Vlado Kosiba. Protifašistického odboja sa zúčastnilo 13 našich bratov, čo je úctyhodný počet na všetkých evanjelikov zo Svätoplukova. S úctou spomíname týchto našich bratov, ktorí sa s nasadením života zaslúžili o to, že dnes môžeme žiť v slobode.

Cirkevný zbor za pôsobenia brata farára Štefana Jahelku

Kronika , str. 144

Inštalácia br. farára Štefana Jahelku

Posledným riadne zvoleným farárom zboru svätoplukovského bol predtým br. farár Michal Cibulka, ktorý prišiel do zboru v decembri 1935 a do dôchodku odišiel po 38 -ročnej zborovej činnosti v roku 1973- taktiež v decembri. Spomínam to preto, lebo v tom vidím istú symboliku, keď po 30 rokoch po odchode br. farára Cibulku som prišiel do zboru v roku 1994 tiež v decembri. Inštalovaný som bol 2. júla 1995. Slávnostnú inštaláciu vykonal brat senior Ján Dobák, za asistencie konseniora Vladimíra Šoltésa a seniora vo výslužbe Andreja Kvasa. Slávnostným kazateľom bol dôstojný brat biskup Ivan Osuský.

V priebehu prvého roku môjho pôsobenia (1994) nastali v zbere viaceré zmeny v zborových funkciách a presbyterstve. Z funkcie zborového kurátora odstúpil Štefan Krés, funkcie zb. pokladníčky sa vzdala Anna Mosnáková a funkcie presbyterky sa vzdala Irena Kosibová. Za kurátorov boli zvolení Viliam Halák, Ján Zušťák a Ján Mikláš. Za pokladníčku bola zvolená Lubica Lahučká a za zb. účtovníka Matej

Pavle. Za členov revíznej komisie boli zvolení: Miloš Mosnáček, Anna Kollárová a Emília Nemčeková.

Dňa 28. mája 1995 bol zborovým konventom za odstúpeného Jána Černáka zvolený za dozorcú cirkevného zboru Ján Zušťák. Slávnostný sľub vykonal pred zborovým zhromaždením v nedeľu 22. júna 1995.

Za zborového kurátora namiesto Jána Zušťáka bol zvolený jeho brat Milan Zušťák -Milanček. Za kostolníčku bola zvolená Anna Saková, za kantorku Milada Jahelková, za pokladníčku Elena Očenášová, za ďalšiu členku revíznej komisie Terézia Zelovičová.

Kronika , str. 146

Vnútromisijská práca

V zbore sa koná pravidelná práca s deťmi i mládežou v rámci príprav programov na rôzne vystúpenia a podujatia. S deťmi pracuje sestra Viera Štefulová a s mládežou sestry Viera Lehotská a Milada Jahelková. Uskutočnili sa tieto vystúpenia:

* 3.mája 1995 pripravili naše deti a mládež pre 40 duchovných z Nemecka a pre duchovných nášho seniorátu program v nemčine scénické stvárnenie biblických žalmov .

17.júna 1995 sa konalo misijné evanjelizačné stretnutie štyroch seniorátov v Krupine, kde vystúpila mládež so scénickým stvárnením Hviezdoslavových Krvavých sonetov.

2.júla 1995 - vystúpenie detí a mládeže s programom pri inštalácii zb. farára.

14. októbra 1995 - vystúpenie na stretnutí pedagógov a inteligencie nášho seniorátu v Nitre.

3. decembra 1995 - účinkovanie detí a mládeže v Slovenskej televízii v náboženskej relácii TV Posol.

29. - 30. júna 1996 - vystúpenie na Celoslovenskom evanjelickom festivale vo Zvolene.

28. septembra 1996 - na stretnutí evanjelických pedagógov a inteligencie

25. decembra 1996 - vystúpenie na jasličkovej pobožnosti v rímskokatolíckom kostole v Mojmirovciach.

23.- 29. júna 1997 - mala naša mládež významné zastúpenie na 2. ekumenickom zhromaždení v rakúskom Grazi.

Významnou a úspešnou udalosťou bolo i televízne natáčanie Slovenskou televíziou na pôde nášho zboru a s našimi mládežníkmi. Bola to scénická dramatizácia Pašíí, pripravená sestrou Vierou Lehotskou a sestrou Miladou Jahelkovou. Odvysielaná bola počas Veľkého piatku a reprízovaná o rok.

Kronika, str. 149-150

Naše kontakty navonok

V roku 1998 sme na pôde nášho seniorátu a nášho cirkevného zboru mali tú česť a radosť privítať v dňoch 13. až 15. júla vzácných hostí - 40 bratov a sestier z Luteránskej cirkvi USA, spoločne s nimi aj presbyterov, zastupujúcich cirkevné zbory nášho seniorátu. Ubytovaní boli v peknom kaštieli v Mojmirovciach.

Počet členov zboru v Svätoplukove a okolí

Pri koncoročnom sčítaní členov cirkevného zboru v roku 1998 sme prišli k záveru, že cirkevný zbor - podľa osôb platiacich cirkevnú daň má 201 duší. Oficiálne však vediem v záznamoch až 282 duší.

r.1884- 141 evanjelikov

r.1930- 366 evanjelikov

r.1940- 425 evanjelikov (Taráň- 107. Urmín- 24)

r.1951- 581 evanjelikov, od 50-tych rokov úbytok cirkevníkov

r.1991- 221 evanjelikov

r.2005- žije v Svätoplukove 170 evanjelikov, v Mojmirovciach - 37 evanjelikov, v Štefanovičovej - 25, vo Veľkej Doline - 2, v Cabaji -1.

Napriek tomu, že cirkevný zbor je malý, možno konštatovať, že je živý - že žije. Má živé srdce - aktívne živé údy cirkevného zboru, sú to však zväčša starší a stredne starší cirkevníci. Chýba nám väčšie zastúpenie zo strednej a mladšej generácie. Mladá generácia sa niekedy účastní príležitostných slávnostných vystúpení, ale chýba na pravidelných službách Božích. Mladší sú aj ochotní pomôcť pri rôznych prácach, úpravách na kostole alebo farských budovách, ale o duchovný život zboru neprejavujú záujem.

Aj keď sme počtom malý zbor, prítomnosť Božia nie je závislá od počtu členov. Boh zasl'ubuje svoju prítomnosť a ochranu aj „malému stádočku“, ktoré je verné a usiluje sa žiť podľa jeho vôle, činí pokánie a snaží sa o posvätenie. Boh dokáže aj s malým počtom verných vykonať veľké a požehnané dielo.

Práce vykonané v roku 1999

Vysoko hodnotím a vyzdvihujem veriacich, ktorí svojpomocne a z vlastných prostriedkov (zbierok) dokázali v priebehu troch rokov poopravovať a obnoviť svoj chrám. Počnúc od novej krytiny strechy, výmeny starých rín za nové, vymalovanie interiéru - a tohto roku i vymalovanie a opravu vonkajšej fasády až po natretie veže. Takto si veriaci obnovili svoj svätostánok. Najväčšiu zásluhu pri obnove tohto chrámu mali brat dozorca Ján Zušťák a brat kurátor Ján Reguli, ktorí prakticky všetko zabezpečovali a organizačne aj všetko výborne zvládli.

I napriek vynaloženým financiám na opravu kostola cirkevný zbor finančne prosperuje, a to i vďaka prenajatej cirkevnej pôde Poľnohospodárskemu družstvu Cabaj-Čápor, ktoré za prenájom vypláca cirkevnému zboru každoročne sumu 14661 SK.

Štefanovičová

V diaspore Štefanovičová sa črtala možnosť zaviesť služby Božie v budove obecného úradu, kde sa schádzavajú aj katolíci. V tejto záležitosti som mal veľkú snahu obnoviť tu - v Štefanovičovej - spoločenstvo našich evanjelikov, nakoľko chodiť na služby Božie do Svätoplukova im nevyhovuje. Mal som záujem vykonávať tu služby Božie každú nedeľu aj nešpory , ale veriaci si odhlasovali, že im to postačí raz do mesiaca. Napokon prestal záujem aj o služby Božie na miestnom obecnom úrade.

Ekumena

Na záver týždňa modlitieb za jednotu kresťanov v nedeľu 24. januára 1999 prijali naše pozvanie do nášho chrámu bratia katolíci na čele s ich duchovným pastierom. Tohto spoločného modlitebného odpoľudnia sa zúčastnil aj starosta obce Emil Nereča. Podujatie bolo zdárne a požehnané.

Práca presbyterstva

V tretiu nedeľu po Veľkej noci sa v odpoľudňajších hodinách v našom chráme uskutočnilo stretnutie presbyterov cirkevných zborov Dunajsko-nitrianskeho seniorátu.

Našu vzájomnú spoluprácu s presbytermi hodnotím veľmi dobre. Presbyteri, ktorí takmer všetci majú jednu alebo viacej funkcií, súcitia s cirkevným zborom a žijú s ním. Svoje funkcie si zastávajú svedomito, obetavo, s oddanosťou aj radosťou.

Okienko do zboru na konci milénia

V závere druhého milénia vkladám svoju vd'aku za celý cirkevný zbor v lono nášho duchovného pastiera Pána Ježiša Krista s vd'akou, že prechováva stále čas milosti svojej cirkvi, aby stále viac privlastňovala si svoje poslanie medzi ľuďmi na tejto zemi.

Žijeme v dobe, keď upadá náboženstvo, duchovné nemá cenu - len hmota. Badať veľký mravný i morálny úpadok. Pojem „demokracia“ si vysvetľuje každý podľa seba - a nie je tomu inak ani u vládnych činiteľov. Protirečia si jeden druhému, ale nezriedka i sami sebe. Protirečia si politici, protirečí si slovenský národ, ktorý je rozhnevaný sám so sebou a keď sa do tohto procesu zapoja i s nami žijúce menšiny, nastáva v našej republike už pomaly chaos. Nekultúrne a nedôstojné dianie na politickej scéne má zelenú, svetáckosť, primitivizmus a nafúkanosť spolu s vulgárnosťou vládnu priamo v dennom živote. Svätosť, inteligencia, etika sa už vytratili i z našej obce. Obecným úradom povolený novozriadený nočný bar (stojí priamo oproti evanjelickej fary), kde chodí najmä mládež, sú toho dôkazom.

Pokonfirmačná mládež

S iniciatívou osloviť a prebudiť mládež prišiel brat Viktor Štourač, ktorý navrhol uskutočniť mládežnícky výlet (3- dňový), zameraný na voľné náboženské rozhovory v prírode. Poskytol nám ubytovanie na jeho chalupe pri dedinke Banky blízko Banskej Štiavnice. Povodil nás po krásnej prírode a po krásnych pamätihodnostiach Banskej Štiavnice. Ráno sme začínali pesničkami pri gitare brata Meszároša z Nových Sadov, večery trávili rozhovormi o osobných skúsenostiach s Bohom. Zúčastnilo sa sedem mládežníkov zo Svätoplukova, štyri dievčatá z cirkevného zboru z Čankova a dvaja z Nových Sadov.

Musím však vyjadriť znepokojenie nad našou pokonfirmačnou mládežou, ktorá akoby sa už vytratila zo zborového života. Niektorých vidím v kostole len na výročné sviatky, niektorých nevidím vôbec a poniektorých najčastejšie vidám účastných na nočnom živote v miestnom nočnom bare.

Rok 2001

Pre cirkevný zbor je tento rok smutným rokom, lebo sme sa museli navždy rozlúčiť s tromi osobnosťami, ktoré pre cirkevný zbor veľa znamenali a veľa vykonali.

5. apríla odišiel z našich radov bývalý nám. dozorca Pavel Šanta vo veku 81 rokov. 19. júna tragicky zahynul - vo veku 49 rokov- aktívny dozorca zboru Ing. Matej Pavle. A 14. septembra zomrel bývalý zaslúžilý dozorca Ján Zušťák vo veku 81 rokov.

Za nám. dozorkyňu bola zvolená ses. Viera Štefulová, učiteľka, ktorá sa veľmi angažuje v živote cirkevného zboru, keď zastáva funkciu vedúcej Spoločenstva evanjelických žien. Vykonáva funkciu kantorky na pohreboch, je vedúcou ženského zborového spevokolu a pravidelne už niekoľko rokov pripravuje s deťmi program na Štedrý večer.

Najdôležitejšou zmenou a udalosťou v roku 2002 bolo zvolenie nového zborového dozorca. Túto funkciu po Ing. Matejovi Pavlem prebral brat Mgr. Viktor Štourač.

V septembri 2002 sme uskutočnili mládežnícky výlet na Zobor, ktorého sa zúčastnili farár, kostolníčka, dozorca a dvaja chlapci.

Kronika , str. 162- 165

Zborové udalosti v roku 2003

V dňoch 10. - 12. októbra sme prijali hostí z Českobratskej cirkvi evanjelickej zo Žďáru nad Sázavou. Bolo to oplatenie našej návštevy, ktorú sme uskutočnili minulý rok na ich pozvanie spoločne s cirkevným zborom nitrianskym. Náš cirkevný zbor zastupoval br. dozorca V. Štourač a farár Š. Jahelka s manželkou. Týmto sme sa dostali do partnerského kruhu cirkevných zborov Nitra, Sázava a Svätoplukovo.

Pri ich návšteve u nás bola časť hostí ubytovaná v Nitre a časť u nás vo Svätoplukove. Pripravili sme im program a podmienky, s ktorými boli veľmi spokojní a brat farár Široký to za svoj cirkevný zbor vyjadril i ďakovným listom.

V tomto roku povolal pán života a smrti z našich radov br. zborového kurátora Jána Reguliho. Bol prítomný pri všetkých prácach, ktoré sa vykonali v zbore za posledných päť rokov a bude nám veľmi chýbať.

Rok 2004- prognózy

V decembri minulého roku som završil svoje desaťročné pôsobenie v tomto cirkevnom zbore. Ak by som mal odhadnúť, ako bude zbor vyzerat' o desať rokov, nie som skeptický. Cirkevný zbor má potenciál zastúpený v strednej generácii, ktorá by sa už mala „prebudiť“ a prebrať štafetu od staršej generácie. Náš zbor nie je dožívajúci aj preto, že priemerný vek členov zboru je 35- 40 rokov - ak berieme

do úvahy všetkých členov platiacich cirkevnú daň. Čo sa však týka záujmu o život v zbere a angažovanosti jeho členov v živote zboru, teda života členov v cirkevnom zbere, dá sa v tom prípade konštatovať, že je to zbor starých ľudí - priemerného veku 62 rokov. To sú tí, ktorí sa pravidelne zúčastňujú služieb Božích a biblických hodín.

Celková štatistika za uplynulých 10 rokov (1994 - 2004)

Pokrstení: Spolu 38, z toho chlapcov 19, dievčat 19

Konfirmovaní: Spolu 42, z toho chlapcov 19, dievčat 23

Zosobášení: 6 sobášov

Pochovaní: Spolu 70, z toho mužov 42, žien 28

Cirkevný zbor má v roku 2004 celkove 201 platiacich cirkevníkov.

Omladené presbyterstvo

V záujme omladiť zborové presbyterstvo oslovili sme niekoľkých zástupcov strednej generácie, ktorí by boli ochotní prijať členstvo v zborovom presbyterstve či prijať zborovú funkciu. Sú to: J.Šuchman, E. Nemčeková, Z. Jamrichová, D. Šantová, M. Beláková. Všetkých navrhovaných odsúhlasil zborový konvent.

Presbyteri a zboroví funkcionári v roku 2005

1. Viktor Štourač - zborový dozorca
2. Viera Štefulová - zborová námestná dozorkyňa, kantorka pri pohreboch, vedúca Spoločenstva ev. žien, vedúca spevokolu
3. Marta Beláková - overovateľka zápisníc

4. Milada Jahelková - kantorka,
5. Saša Paulovičová - pomocná kantorka
6. Zora Jamrichová - čítanie liturgických textov
7. Anna Kollárová - kostolná upratovačka
8. Miloš Mosnáček - člen revíznej komisie
9. Božena Mosnáčková - členka revíznej komisie
10. Anna Mosnáková - vedúca modlitebného spoločenstva
11. Emília Nemčeková - overovateľka zápisníc, lit. čítanie
12. Elena Očenášová - pokladníčka
13. Anna Saková - kostolníčka
14. Daniela Šantová - overovateľka zápisníc
15. Jozef Šuchman - kurátor
16. Milan Šulík - st. poradca kurátorov
17. Anna Taškárová - kostolná upratovačka
18. Milan Zušťák - kurátor
19. Terézia Zelovičová - členka revíznej komisie